

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6078/2023
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Костић, адвокат из ..., против туженог „АМС Осигурање“ а.д.о. из Београда, чији је пуномоћник Војо Беслаћ, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15393/22 од 09.09.2022. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15393/22 од 09.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15393/22 од 09.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 15393/22 од 09.09.2022. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 17853/14 од 04.04.2022. године којом је одбијен тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 120.000,00 динара и то на име претрпљеног страха износ од 70.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од доношења пресуде до коначне исплате, да се обавезе тужени да јој исплати на име накнаде трошкова за заступање од стране адвоката у вансудском поступку износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношење тужбе до исплате и обавезана тужилца да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 484.000,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Тужени је одговорио на ревизију тужиле.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде нематеријалне штете причињене тужиљи као путнику у возилу које је учествовало у саобраћајној незгоди коју је изазвало возило осигурано од аутоодговорности код туженог. Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиље јер у саобраћајном удесу тужиља није претрпела било какву повреду врата, а претрпљени страх није био интензитета и трајања које би оправдавало досуђивање нематеријалне штете. Ревизијом се оспорава правилност примене члана 200. Закона о облигационим односима и оцене да ли претрпљени страх оправдава досуђивање накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх и болове. Међутим, по оцени овог суда побијана одлука је донета уз примену одговарајућег материјалног права, члана 200. Закона о облигационим односима а спорна правна питања су везана за конкретну чињеничну ситуацију, па тако решење спорног правног односа странака зависи од утврђене чињеничне подлоге. При томе се у ревизији само формално указује на законске разлоге за примену одредбе члана 404. став 1. ЗПП и у свему понављају наводи истицани у жалби против првостепене одлуке. Побијана другостепена одлука у складу је са судском праксом и правним схватањима а нема ни услова да се размотре правна питања у интересу равноправности грађана.

На основу изнетог Врховни суд сматра да у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права из чега произилази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се у споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да је против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизије није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 10.11.2014. године. Вредност предмета спора је опредељена износом од 126.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра то значи да се ради о спору мале вредности у коме је донета побијана одлука о у ком ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

Са свега изнетог на основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. ЗПП и због чега је у смислу одредби члана 165. став 1. одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**